

24. lipnja - Rođenje svetoga Ivana Krstitelja A - B - C

*Ivan dođe kao svjedok, da posvjedoči za Svjetlo,
te spremi Gospodinu narod pripravan.
(usp. Iv 1,7; Lk 1,17)*

Prvo čitanje

Izaija 49,1-6

Čujte me, otoci, slušajte pomno, narodi daleki! Gospodin me pozvao od krila materina, od utrobe majke moje on me imenovao. Od usta mojih britak je mač načinio, sakrio me u sjeni ruke svoje, od mene je oštru načinio strijelu, sakrio me u svome tobolcu. Rekao mi: "Ti si Sluga moj, Izraele, u kom ću se proslaviti!" A ja rekoh: "Zaludu sam se trudio, nizašto naprezao snagu." Ipak, kod Gospodina je moje pravo, kod mog Boga nagrada je moja. A sad govori Gospodin, koji me od utrobe Slugom svojim načini, da mu vratim natrag Jakova, da se sabere Izrael. Proslavih se u očima Gospodnjim, Bog moj bijaše mi snaga. I reče mi: "Premalo je da mi budeš Sluga, da podigneš plemena Jakovljeva i vratiš Ostatak Izraelov, nego ću te postaviti za svjetlost narodima da spas moj budeš do nakraj zemlje."

Drugo čitanje

Djela apostolska 13,22-26

U one dane: Progovori Pavao: "Bog podiže ocima Davida za kralja. Za nj i posvjedoči: Nađoh Davida, sina Jišajeva, čovjeka po svom srcu, koji će ispuniti sve moje želje. Iz njegova potomstva izvede Bog po svom obećanju Izraelu Spasitelja, Isusa. Pred njegovim je dolaskom Ivan propovijedao krštenje obraćenja svemu narodu izraelskomu. A kad je Ivan dovršavao svoju trku, govorio je: 'Nisam onaj za koga me vi držite. Nego, za mnom evo dolazi Onaj komu ja nisam dostojan odriješiti obuće na nogama'. Braćo i sestre, sinovi i kćeri roda Abrahamova, vi i oni među vama koji se Boga boje, nama je upravljena ova Riječ spasenja."

Elizabeti se navršilo vrijeme da rodi. I porodi sina. Kad su njezini susjedi i rođaci čuše da joj Gospodin obilno iskaza dobrotu, radovahu se s njome.

Osmoga se dana okupe da obrežu dječaka. Htjedoše ga prozvati imenom njegova oca – Zaharija, no mati se njegova usprotivi: "Nipošto, nego zvat će se Ivan!" Rekoše joj na to: "Ta nikoga nema od tvoje rodbine koji bi se tako zvao." Tada znakovima upitaju oca kojim ga imenom želi prozvati. On zaište pločicu i napisa: "Ivan mu je ime!" Svi se začude, a njemu se umah otvoriše usta i jezik, te progovori blagoslivljajući Boga.

Strah obuze sve njihove susjede, a po svem su se Gorju judejskom razglašavali svi ti događaji. I koji god su čuli, razmišljahu o tome pitajući se: "Što li će biti od ovoga djeteta?" Uistinu, ruka Gospodnja bijaše s njime.

Dječak je međutim rastao i duhom jačao. Boravio je u pustinji sve do dana svoga javnog nastupa pred Izraelom.

Za razmišljanje

Današnji je blagdan ušao u liturgiju već u 4. stoljeću kako na Istoku tako i na Zapadu. Činjenica da se u cijeloj crkvenoj godini slave samo tri blagdana rođenja (i to rođenje Isusovo, Marijino i Ivanovo) ukazuje na posebni položaj sv. Ivana Krstitelja kojeg je već od davnina zauzeo u Crkvi.

Izveštaji o rođenju su izveštaji o nadi, u njima dolazi do izražaja Božja prisutnost koja ljudima želi nagovijestiti budućnost i život. To Božje obećanje dolazi do izražaja u trima imenima glavnih likova današnjeg evandjelja. Imena Zaharija – "Bog se sjetio", Elizabeta – "Bog je punina" i Ivan – "Bog se smilovao" pokazuju da Bog nikoga ne zaboravlja onoga koji se cijeli život pouzda u njega. Točno to je zadatak Ivana Krstitelja, on pripravlja put za onoga na kojem će se to milosrđe Božje očitovati, da ljudima navijesti neopozivo obraćenje.

Bog je milostiv, Bog je punina, Bog se brine za ljude, tako možemo okarakterizirati sadržaj današnjeg blagdana. Mi upoznajemo tog Boga koji je za ljude htio najbolje i pitamo se; Što znači ta poruka za moj život? Što znači za mene "Božja punina"? Što za mene znači "Bog se sjetio"? Kada i kako sam osjetio ta obećanja u mojem životu? Mogu li poći od toga da i meni Bog želi sve najbolje iako u kojem životu često moram spoznati i granice? Često tek u pogledu unatrag bit će jasna ta punina "biti obdaren", sigurnost da se život isplati. Tek u dubljoj povezanosti pokazuje se crvena nit i smisao u svemu tome.

Čovjek – svaki čovjek – nije igračka neke sudbine, nego jedno jedinstveno biće od Boga imenovano, pozvano, priznato s važnom i povjerenom zadaćom. Čitanja današnjeg dana polaze od toga da svaki čovjek ima svoj poziv i svoj zadatak. Današnji blagdan nas potiče da se pitamo koje darove mi je Bog dao i koje su moje mogućnosti da ih ostvarim. Nije uvijek lako taj zadatak koji nam je takoreći bio položen u kolijevku prepoznati i ispuniti – tijekom života nešto raste, a nešto se mijenja. To iskusiti ostaje jedan zanimljiv i stvaralački zadatak.

Kad Bog dolazi počinje nešto sasvim novo. Nešto od tog proročkog obećanja dolazi do izražaja u Elizabetinom protivljenju protiv jednog tradicionalnog imena za svoga sina. Stari mehanizmi moraju se prelomiti tako da novo i drugo može dobiti svoj prostor. Danas kao i tada trebamo ljude koji razumiju tumačiti znakove vremena i odgovarajuće tome djelovati. Danas kao i tada trebamo ljude koji se usuđuju misliti protivno uhodanim formama razmišljanja, koji se usuđuju podići glas protiv starih preuzetih konvencija, kada te (konvencije) sprečavaju nastanak nove punine života. Što bi se desilo kad bi svaki/svaka od nas imao hrabrosti za to?